

—Καί ποῦ νὰ διευθύνω τὴν ἐπιστολήν ;

—'Στὸ ὄνομά μου, 'στὴν Τράπεζαν τῶν ἀδελφῶν Πουπουλίων, ὁδὸς Σιωπῆς. Ἐκεῖ πηγαίνω καθ' ἡμέραν γιὰ νὰ μάθω γιὰ τὴν Πασιτὰ· ἐκεῖ κάμνω τὴν προσευχή μου, 'στὸ δωμάτιο ποῦ ἐστᾶθη, πρὶν ἀφῆσθαι γιὰ πάντα τὴν Γρενάδα.

—Θὰ κάμω ὅπως λέγεις, φίλε μου· μένε ἡσυχος.

—Θὰ γυρίσετε γρήγορα 'στὴν Γαλλία ;

—Πηγαίνω ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς Κορδούνην, εἰς Σιβίλλην καὶ εἰς Ἀλγερίαν, κατόπιν θὰ ἐπιστρέψω.

—'Ω! θὰ εἶνε πολὺ ἀργά, ἐπιθύρουν ὁ Πεπέλος.

—'Οχι, ὅσα πιστεύεις, μένε ἡσυχος, δὲν θὰ σὲ λησμονήσω. Ἐν τούτοις, ἐὰν κατὰ τὸ παρὸν ἔχῃς ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, λέγε...

—'Οχι, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Πεπέλος ἐρυθριῶν ἐπὶ τῇ προτάσει ταύτῃ, δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε.

Κατενόησα ἐκ τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς ἀπαντήσεώς του, ὅτι ἡ πρότασίς μου ἦν αὐτόχρομα ἀπερισκεψία. Ἐζήτησα συγγνώμην, οὗτος δὲ λαβὼν τὰς χεῖράς μου ἡσπᾶσθη αὐτὰς κλαίων.

Τέλος ἀπεμακρύνθη, καὶ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ τὸν ἔβλεπον μὲ τὸν πῆλον εἰς τὴν χεῖρα νὰ μοὶ κάμνῃ σημεῖα ἀποχαριτισμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἡ διήγησίς του μὲ συνεκίνησε καὶ ἀπεφάσισα ὅταν ἤθελον ἐπανέλθει εἰς Παρισίους, νὰ σπεύσω ἀμέσως εἰς τὴν ὁδὸν Σοασέλ, ὅπως ἴδω τὴν Πασιτὰν καὶ τὸν κύριον αὐτὸν Βενιαμίν.

Μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθησα τὸ ταξείδιόν μου. Ἀλλὰ συμβεβηκότα διεδέχθησαν ἐκεῖνα· εἶδον τὴν Κορδούνην μὲ τὸ τζαμίον της, τὴν Σιβίλλην μὲ τοὺς πατίους της, τὰ Γάδεια μὲ τοὺς ἐξώστους των.

Ἐπεσκέφθην τὴν Ἀλγερίαν, τὴν Τύνιδα καὶ τὴν Κωνσταντιάν.

Τρεῖς μῆνες παρήλθον καὶ δὲν εἶχον ἐπανέλθει εἰς Παρισίους· ὁμολογῶ δὲ ὅτι εἶχον ἐντελῶς λησμονήσει τὴν ἐντολήν δι' ἧς ἤμην ἐπιφορτισμένος, ὅτε ἀνεῦρον ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ μου τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ κυρίου Βενιαμίν.

—Δυστυχῆ Πεπέλο! πόσον θ' ἀνησυχῆ, εἶπον καθ' ἑαυτὸν· ἐνόμιζον δὲ ὅτι, σκεπτόμενος περὶ τοῦ ταχυδρόμου, ἔβλεπον αὐτὸν εἰσέτι ἐν μέσῳ τῶν ἁλῶν κινουντα τὸν πῆλον του καὶ λέγοντα διὰ τελευταίαν φωνήν :

—Μὴ λησμονεῖτε τὴν ὑπόσχεσίν σας.

Μετέβην ἀμέσως κατὰ τὴν διευθύνσιν τοῦ ἐπισκεπτηρίου.

—Ὁ κύριος Βενιαμίν ; λέγω τῷ θυρωρῷ.

—Δεύτερον πᾶτωμα, μοὶ ἀπαντᾷ ἐκείνος.

Ἀνῆλθον, ἔκρουσα καὶ μὲ εἰσήγαγον εἰς εὐρεῖαν αἴθουσαν.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἐφάνη ὁ κύριος Βενιαμίν.

Ἦν ὡς ἐφ' ἑκταζόμενον αὐτόν, κατόπιν

τῆς περιγραφῆς τοῦ Πεπέλου· ἐν τῷ προσώπῳ του ἀπεικονίζετο ἡ εὐπραγία.

—Συγχωρήσατέ με, κύριε, διὰ τὴν ἐπισκεψίαν μου αὐτὴν, διότι οὐτέ γνωστός σας εἰμαι, οὐτέ ἀσθενής· θὰ σᾶς ζητήσω μόνον μίαν χάριν.

Ὁ κύριος Βενιαμίν, μοὶ προσέφερεν ἔδραν, ἐκάθησε πλησίον μου, καὶ μοὶ εἶπεν·

—Ὁμιλήσατε, κύριε, εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς χρησιμεύσω ;

—Ἰατρέ, ἀνέκραξα μετ' οἰκειότητος—ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τοῦ μείλιχίου τῆς φωνῆς τοῦ γέροντος—μετέβητε ποτὲ εἰς Ἰσπανίαν ;

—Μάλιστα.

—Πλησίον τῆς Γρενάδας εἶδατε νεάνιδα, ὀνομαζομένην Πασιτὰν καὶ τὴν ἐπῆρατε μαζὺ σας, δὲν εἶνε ἀληθής ;

—Ἀληθής.

—Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί ἀπέγεινεν ἡ νέα αὕτη ;

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ γέρον ἐφάνη λίαν δυσανασχέτων, ὥστε ἐπανέλαβον πᾶρκα :

—Σᾶς ἐρωτῶ, ἰατρέ, ἀπλῶς, διότι κατὰ τύχην ἀνεμίχθην καὶ ἐγὼ εἰς τὸν βίον τῆς Πασιτᾶς.

Καὶ ἀνεκοίνωσα τῷ κυρίῳ Βενιαμίν ὅ, τι πρὸ ὀλίγου ἀνεγνώσατε.

—Ὁ δυστυχῆς Πεπέλος! Ἡ Πασιτὰ ποτὲ δὲν μοὶ ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ, ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός, ἂν μοὶ ὠμιλοῦσε δι' αὐτόν, ἀμέσως θὰ τῷ ἔπεμπον εἰδήσεις. Ἀφοῦ ὅμως σεῖς ἐπεφορτίσθητε διὰ τοῦτο, θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν θλιβεράν αὐτὴν ἱστορίαν· σᾶς συμβουλεύω ὅμως νὰ τὴν ἀποκρύψετε εἰ δυνατόν ἀπὸ τὸν Πεπέλον.

—Τί ἀπέγεινε λοιπὸν ἡ Πασιτὰ ;

—Μετ' ὀλίγον θὰ τὸ μάθετε· ἀλλ' ἐὰν εὐαρεστῆσθε, θὰ ἀρχίσω τὴν διήγησίν μου, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀφῆκα τὴν Γρενάδαν· ἂν δὲ μὲ ἰδῆτε συγκεκριμένον κατὰ τὴν διήγησίν μου, μὴ ἐκπλαγῆτε ποσῶς, κύριε.

—Γνωρίζετε, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Βενιαμίν, ὅτι ὠδήγησα τὴν Πασιτὰν εἰς τὴν πόλιν, τῇ ἡγόρασα φορέματα, διότι, ὡς ἐννοεῖτε εὐκόλως, τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῶν ρυπαρῶν φορεμάτων, τὰ ὅποια ἐφόρει, εἶχεν, αὐτὰ δὲ κατῴρωσαν νὰ τὴν διασκεδάσουν ὀλίγον· ἡ φιλαρέσκειά της ἀπεδίωξεν ὀλίγον τὴν φονεύουσαν αὐτὴν μελαγχολίαν, ἥτις τὴν εἶχε καταλάβει, ἥλπιζα δὲ ὅτι εἰς Παρισίους θὰ τὴν ἐθεράπευον ἐντελῶς.

»Ἐρθίσκαμεν.

»Τὸ πᾶν δι' αὐτὴν ἦτο νέον. Τὰ παρσινὰ ἦθον, διαφέροντα πολὺ τῶν ἐθίμων τῆς πατρίδος της, καὶ ὁ ἀνετος βίος, ἤρκεσαν ὅπως τὴν ἀπασχολήσωσιν. Ἐπεσκέπτετο τὰ ἐργαστήρια, τὰ καταστήματα, τὰ θέατρα.

»Ἐπὶ τέλους, ὅ, τι ἐπεθύμει τῇ παρεχωρεῖτο.

»Περίεπιπτεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν· μὲ ὠνόμαζε πατέρα της καὶ τὴν ἡγάπων ὡς τὴν κόρην μου, ἡ ὅποια ἀπέθανε. Τὴν παρουσίασα παντοῦ, καὶ τὴν ὑπεδέχθησαν κατ' ἀρχὰς μετὰ περιεργείας, ὅ-

στερον ὅμως μετ' εὐχαριστήσεως. Τὴν ἐθαύμαζον, διότι ἦτο ὠραία, ἡ δὲ Ἰσπανική της ἐνδυμασία, τῆς ὁποίας δὲν ἤθελε νὰ χωρισθῇ, προσέθετε εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της χαρακτηρισθῶν ὅλους ἰδιον.

»Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἐμάνθανε τὴν γλῶσσάν μας, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον ὠμίλει καθαρώτερον τῆς ἰδικῆς της.

»Καὶ ὅμως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν κατελάμβανον ρεμβάζουσιν.

—Τί ἔχεις, Πασιτὰ ; τῇ ἔλεγον, δὲν εἶσαι ἐδῶ εὐτυχής ;

—Ναί, πάτερ μου, μοὶ ἀπῆντα, ἀλλὰ μοῦ λείπει ἀκόμη κᾶτι τι.

—Τί ;

—Τὸ τέλος τῆς μελωδίας, τὴν ὁποίαν τόσας φορὰς σᾶς ἔψαλλα.

—Πάντοτε λοιπὸν τὴν μελωδίαν αὐτὴν σκέπτεσαι ;

—Πάντοτε· τὴν νύκτα, ὅταν μένω μόνη, ὡς εἰς τὰ βουνὰ τῆς Γρενάδας, παντοῦ μὲ καταδιώκει ἡ μελωδία αὕτη· πόσον ὑποφέρω, διότι δὲν δύναμαι νὰ τὴν τελειώσω, δὲν δύνασθε νὰ μαντεύσετε οὔτε νὰ ἐννοήσετε.

Ἐπετα τὸ τέλος.

Ν. Κ. Σ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

ΕΞΕΔΟΘΗ

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλλ. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ **Α. ΚΑΛΛΙΔΩΚΗ** ὑφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς.

Εἰς τόμος εἰς σχῆμα 8ον ἐκ σελίδων 356 τιμώμενος ἀντὶ δραμῶν 8.

Πωλεῖται παρὰ τῷ μεταφραστῇ καὶ ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Πατισίων ἀριθ. 9 γραφεῖω τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*.

Ἀποστέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου ταῖς Ἐπαρχίαις, ἀντὶ δρ. 8,50 καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀντὶ φρ. χρ. 8.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΟΙΙΑ

ΥΠΟ

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΠΟΝΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ Κ. Τ. Α.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἰσιωδῶς ἐπηξημέρη καὶ συντεταγμένῃ κατὰ τὰ νεώτερα συστήματα

Σύγγραμμα ἀναγκαῖότατον εἰς τοὺς ἀμπελουργοὺς καὶ τοὺς οἰνοποιούς τῆς Ἀνατολῆς

Πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 4.

ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 4,30 καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶν 4. Ἀποστέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.